

Bila je nekoč revolucija

Zemira A. Pečovnik, Cannes

Leta 1968 so mladega španskega režiserja **Carlosa Saura** povabili na 21. filmski festival v Cannesu, v program se je uvrstil njegov *Pepermint frape*. Velik uspeh in odlična možnost, da film, ki je nastal kot kritika Francove Španije, pokaže svetu. Na pot se je odpravil iz Pariza s prijateljico in glavno igralko **Geraldine Chaplin**, v času ko so pariške ulice že zasedli uporni študentje. Saura je bil navdušen, v zraku je bilo čutiti revolucijo, upor, spremembe, Geraldine je menila, da nezadovoljni študentje preveč razgrajajo, najbolj jo je skrbel njen francoski buldog, ki je v avtu na cesti čakal, da odpotujejo. Ko sta prispela v Cannes, je bilo ozračje enako prevratniško in napeto – naj festival prekinejo ali naj ga nadaljujejo. Carlos Saura se je odločil, da njegovega filma ne bodo prikazali. Organizatorji so se odločili drugače – film so hoteli predvajati, festival nadaljevati. Ogorčeni Saura se je obesil na zastor in ni dovolil, da ga odgrnejo. Po prvih minutah so prekinili projekcijo in tudi festival. Bilo je prvič in zadnjič, da je bil canneski filmski festival odpovedan, filmarji pa so posedali na obali in se pogovarjali o revoluciji.

Zgodbo je pred letošnjo projekcijo filma *Pepermint frape* v programu Klasiki Cannesa povedal Antonio Saura, Carlosov sin. Začel je z besedami: »Moj oče me je prosil, da vam povem to zgodbo, enako me je prosila Geraldine Chaplin, ki sicer ni moja mati, je pa dolga leta materinsko skrbela zame. Njuni zgodbi o Cannesu se karseda razlikujeta.« Carlos Saura je tudi letos prišel v Cannes,

vendar ga je zahrbtni virus obdržal v hotelski sobi.

In potem smo si ogledali *Pepermint frape* z brhko Geraldine v dvojni vlogi – kot plavalaska je poročena žena, kot temnolasa pa sramežljiva medicinska sestra, obe sta utelešenje skritih želja vernega, konservativnega zdravnika. Zagonetno zgodbo je Saura posvetil Luisu Bunuelu.

Turški režiser **Nuri Bilge Ceylan**, ljubljenelec Cannesa in filmskih kritikov, je v tekmovalnem programu s filmom **Tri opice**. Sprva je bil naslov filma Sanjarjenje, pozneje se je Ceylan odločil za prisodobno likov, ki se pretvarjajo, da niso videli, da niso slišali, da niso govorili. Oče, mati in sin, zapleteni v niti ljubezni, občutja krivde in žrtvovanja, drug drugega stiskajo v vse tesnejši obroč. Prvič se v Ceylanovem filmu znajde politika – zgodbo požene politik, ki je neuspešno kandidiral na zadnjih volitvah,

Krivdo prevzame njegov šofer, za eno leto gre v zapor, potem ga pričakuje denar... Ceylan je mojster zatrtih občutij, zamolčanih besed, zamolkih prizorov, in čeprav je tu slišati, da *Tri opice* ni najboljša, kar Ceylan premore, mu je tudi v zadnjem filmu uspelo vzpostaviti magično razmerje med tistim, kar pokaže, in česar ne vidimo, ampak le slutimo.

S premiero animiranega filma *Kung Fu Panda* je Cannes obsijal zvezdniški blišč, kakršnega večina tu pričakuje. Po rdeči preprogi sta se sprehodila visoko noseča **Angelina Jolie** (v filmu navzoča z glasom) in oče njenih otrok **Brad Pitt**. **Naslednja hollywoodska dogodivščina bo na vrsti ob premieri novega *Indiane Jonesa* čez nekaj dni.**

fotografija AP

Nuri Bilge Ceylan, režiser filma *Tri opice*, ljubljenelec Cannesa in filmskih kritikov.